

Иван Вазов

Българската доброта

Написано след посещението на една болница, дето учуден видях, че един наш ранен войник гоцаваше с шоколад и овоци съсседа си сърбин, тоже ранен войник. След справка узнах, че нашият войник получил раната си от същия в боевете при Пирот! Един от хилядите случаи на проявяване свойственото на българската душа и характер добросърдечие.

Добър и великодушен
в затишъето, в мирът,
или вулкан отпушен
на битките в шумът;

ту удар, кой убива,
ту вихър, кой ехти,
ту дева срамежлива –
народе, туй си ти.

Ужасен във борбата,
извън борбата – мил –
кого не си дивил
с гнева си, с добротата?

Но твоя гняв е вир,
море е благодта ти,
небесен дар в душа ти
и неин Бог, кумир.

Готов за всепрощенье
към вчерашний враг твой,
ти фърляш във забвенье
обидите безброй.

Херкул по ръст и сила,
дете по кротостта,
съдбата те дарила
с опасна красота.

Да, син на Добрината –
омраза, мът не знайш,
тегнее ти враждата
и въздуха й не трайш.

Не сдържаш колко-годе
наклона твоя благ:
добряк си ти, народе,
до слабост си добряк!

Със таз душа в безопасност
пред злото на светът –
на милост и сърдечност
неизчерпаем съд.

Със таз душа прекрасна,
с туй златното сърце
в усмивка сбрани ясна
по строго ти лице...

На колко изненади
така си жертва бил,
в невидени прегради
челото си си бил?

И в нашия век, потресен
от злоби без конец,
ти с тоя дар небесен
изглеждаш чужденец!

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Калина Григорова и Мартин Митов, октомври-декември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4900>]